

Ако единъ генералъ — пъкъ билъ той Фридрихъ или Наполеонъ — не се ползува съ прѣвъзходно здраве; ако той не е калѣнъ, ако не обладава добро зрѣние, отличенъ стомахъ и способностъ да спи, когато поиска; ако той не може да издържи, щото главата му постоянно да бжде занята съ работа, а не да мисли за своитѣ недъзи, то той ще бжде способенъ само за едни нищо и никакви дреболии! Слѣдователно, не е *възрастта*, която трѣбва да служи за прѣдѣлъ въ службата на боевия работникъ — а недъжитѣ и ослабването на способноститѣ!

Има хора, които на 70-годишна възраст, а по нѣкога и повече, могатъ да командуватъ голѣми войскови единици; но има и 50-годишни офицери, които сж негодни за нищо. Нека първитѣ продължаватъ своята служба, а вторитѣ — да се отдалечаватъ отъ армията!

На кратко казано — здравето, силитѣ, недъжитѣ на командующитѣ значителни войскови единици, трѣбва да влизатъ въ смѣтка, да се взематъ въ съображение при съставлението плана на войната.

Всички офицери, отъ най-горното до най-долното стъпало на иерархическата стълба, трѣбва да бждатъ постоянно калѣни, втегнати физически и нравствено за изпълнението на възложенитѣ имъ задължения. А това се постига само съ тѣлесна и умствена гимнастика.

Тази двойна закалѣнностъ до толкова бѣше нищожна въ нашата главна квартира, щото по цѣли денонощия прѣкарвахъ въ най-пълно незнание на това, косто се вършеше у нашия могъщественъ противникъ, колкото и да бѣше лесно да се слѣди за него.

Слѣдъ разбиването на нашитѣ войсковы части при Свищовъ, ние съвършено изгубихме съприкосно-